

ki, benim de kalbimin diliyok; ben de ondan
hızırım.

Güzel insan, değerli bilim adamı Himmet
Biray, ömrünün baharında sevenlerini -sev-
meyeni yoktu zaten- gözyaşlarına boğarak
sonbaharın ılık bir sabahında Hakk'a doğru
koştı. Demek ki İlahî takdir öyle imiş: "Ker-
gek boldı." Güzel ruhu şâd, mekânı cennet ol-
sun.

"Hani dediğim bey crenler
Dünya benim, diyenler
Ecel aldı, yor gizledi
Fani dünya kime kaldı
Gelimli gidimli dünya
Son ucu ölümlü dünya"

Bıraktığın herşeyin emanetçisiyiz; nur
içinde yat güzel insan.

(MUSA ÇİFTÇİ)

İKİ DOSTUN ARDINDAN

"Bu dünyada bir nesneye yanar içim göy-
ner öztüm

Yigit ifken ölenlere gök ekini biçmiş gibi"
(Yunus)

Mahmud ül Hassan ve Himmet Biray bi-
ribirlerini tanımıyorlardı. İkisi de bir düşünce
adamıydı. Dünyaya ve ülkelere dair çok en-
gin düşünceleri vardı. Kalenderlik, içtenlik,
dostluk her ikisinin de karakterinin en belir-
gin vasfıydı. Biri ülkesinden onbin kilometre
uzakta sürgünde bir büyükelçiydi. Mah-
mud ül Hassan'ın son üç yıldır ülkesine girişi
yasaklanmıştı. Gurbet elde etrafına Uzakdo-
ğulu, Ortadoğulu, ve Afrikalı dostlarını top-
lar, o engin tarih bilgisiyle herkesi şaşırtırca-
sını sohbet ederdi. Elçilik, onun şahsında 'so-
rumlu devlet adamı' hüviyeti kazanmıştı.
Evinde öğrencileri uğrlayan ve insanların ye-
tişmesi için her türlü fedakarlığı gösteren bir
büyükkelçiydi. O, Bu makam, gerçekten de
Onunla gerçek büyüklüğünü kazanmıştı.
Gençlerin yetişmesi ve geri kalmış ülkelerde-
ki nakûs talihin yenilmesi için bu denli uğ-
raşması, O'nun sıradan bir insan olmadığının
göstergesiydi. Tıpkı Himmet Biray gibi. Him-
met Biray'ı -tanıdığım ilk günden beri-, hep
Osmanlı'nın saflığını kaybetmemiş yigit bir
vürüğü olarak idealleştirdim. "Bir ay", nesli-
pâk-i Osmanî'nin sembolüydü. Himmet, hep

öyle kaldı. Ne birini küstürdü, ne de birine
küstü. Odasında çay üstüne sigara içerek sa-
atlerce öğrencilerinin düşüncelerini dinlerdi.
Onlara değer verir ve meselelerinin çözü-
münde yardımcı olurdu. Okuttuğu, burs verdi-
ği, elinden tuttuğu öğrenci sayısı çok fazlaydı.
Meselelere hep akılcı yaklaşırdı. Hissi ve tu-
tarsız tavırları hemen tenkit eder ve konuları
hep mantık süzgecinden geçirirdi. Vefalıydı.
Arkadaşlarının en zor günlerinde bütün za-
manını onlara ayırırdı. İyi bir hocaydı. Fedakar-
lığı, onu iki yıldır Ankara'dan Afyon Kocan-
tepe Üniversitesi'ne gidip gelmeye mecbur et-
mişti. Bu yorgunluğa nahip kalbi dayanama-
mıştı sonunda. Vefa, dostluk, hocalık, arka-
daşlık gibi bu zamanda az bulunur faziletler
O'nun şahsiyetinin temel taşlarıydı. Mah-
mud ül Hassan da kalbinden rahatsızlık ge-
çirdiği halde, vazifelerini hiç aksatmamış ve
dostlarıyla daha da yoğun ilgilenmeye devam
etmişti. Morg'da sabahın erken saatlerinde
Kuzey Afrikalı bir bayan doktorun ağlayarak
yanımızdan rüzgar gibi geçişi hâlâ gözlerimin
önünde. O, Bengaldeş Büyükelçisi değildi.
Adeta bütün mazlum müslüman ülkelerin bü-
yükkelçisiydi. Sofralarımızda hiç yabancılık
çekmeden oturuşu, davetlerimizi hiç kırma-
dan kabul ettiği, bir "kalenderlik" örneği idi.
O'nun da kalbi nahifti, dayanamadı.

Kalenderlik en çok sana yakıştırdı Him-
met. Biliyor musun, vefatından sonraki ilk
gün okuldan kaçtım. Okula gitmek istemedim.
Garip bir duygu engelledi beni. Oturup sana
du'a ettim, yâsin okudum.

Ötede dostlar çoğalınca bu dünyanın bir
gün yabancı kalacağı muhakkak. Siz biribiri-
nizi tanıyamadınız ama ben ikinizi de tanıma
şerefine ulaştım. Mekanınız Cennet olsun.

"İnna lillah ve innâ ileyhi râciün".

(AH FUAT)

Uzun zamandır değildi tanışıklığımız.
Ama siz her zamanki güler yüzlülüğünüz ile
karşılaştırdınız beni odanıza geldiğimde. Hali-
mi hatırlımı sorar, sonra mutlaka bir latife
ederdiniz. İlle de latife.

Acı haberinizi aldığım da, bu da bir latife
diye düşündüm. Gene takılıyor bana, biraz
sonra gelerek, "nasıl kandırdım seni." diye-
cektiniz. Diyemediniz ve ben de gülemedim.
Ama eminim, şimdi; yine gülüyorsunuz bizle-

ki, benim de kalbimin diliyok; ben de ondan
hızırım.

Güzel insan, değerli bilim adamı Himmet
Biray, ömrünün baharında sevenlerini -sev-
meyeni yoktu zaten- gözyaşlarına boğarak
sonbaharın ılık bir sabahında Hakk'a doğru
koştı. Demek ki İlahî takdir öyle imiş: "Ker-
gek boldı." Güzel ruhu şad, mekânı cennet ol-
sun.

"Hani dediğim bey crenler
Dünya benim, diyenler
Ecel aldı, yor gizledi
Fani dünya kime kaldı
Gelimli gidimli dünya
Son ucu ölümlü dünya"

Bıraktığın herşeyin emanetçisiyiz; nur
içinde yat güzel insan.

(Musa ÇİFTÇİ)

İKİ DOSTUN ARDINDAN

"Bu dünyada bir nesneye yanar içim göy-
ner öztüm

Yigit ifen ölenlere gök ekini biçmiş gibi"
(Yunus)

Mahmud ül Hassan ve Himmet Biray bi-
ribirlerini tanımıyorlardı. İkisi de bir düşünce
adamıydı. Dünyaya ve ülkelere dair çok en-
gin düşünceleri vardı. Kalenderlik, içtenlik,
dostluk her ikisinin de karakterinin en belir-
gin vasfıydı. Biri ülkesinden onbin kilometre
uzakta sürgünde bir büyükelçiydi. Mah-
mud ül Hassan'ın son üç yıldır ülkesine girişi
yasaklanmıştı. Gurbet elde etrafına Uzakdo-
ğulu, Ortadoğulu, ve Afrikalı dostlarını top-
lar, o engin tarih bilgisiyile herkesi şaşırtırca-
sını sohbet ederdi. Elçilik, onun şahsında 'so-
rumlu devlet adamı' hüviyeti kazanmıştı.
Evinde öğrencileri uğrlayan ve insanların ye-
tişmesi için her türlü fedakarlığı gösteren bir
büyükkelçiydi. O, Bu makam, gerçekten de
Onunla gerçek büyüklüğünü kazanmıştı.
Gençlerin yetişmesi ve geri kalmış ülkelerde-
ki nakûs talihin yenilmesi için bu denli uğ-
raşması, O'nun sıradan bir insan olmadığının
göstergesiydi. Tıpkı Himmet Biray gibi. Him-
met Biray'ı -tanıdığım ilk günden beri-, hep
Osmanlı'nın saflığını kaybetmemiş yigit bir
vürüğü olarak idealleştirdim. "Bir ay", nesli-
pâk-i Osmanî'nin sembolüydü. Himmet, hep

öyle kaldı. Ne birini küstürdü, ne de birine
küstü. Odasında çay üstüne sigara içerek sa-
atlerce öğrencilerinin düşüncelerini dinlerdi.
Onlara değer verir ve meselelerinin çözü-
münde yardımcı olurdu. okuttuğu, burs verdi-
ği, elinden tuttuğu öğrenci sayısı çok fazlaydı.
Meselelere hep akılcı yaklaşırdı. Hissi ve tu-
tarsız tavırları hemen tenkit eder ve konuları
hep mantık süzgecinden geçirirdi. Vefalıydı.
Arkadaşlarının en zor günlerinde bütün za-
manını onlara ayırırdı. İyi bir hocaydı. Fedakar-
lığı, onu iki yıldır Ankara'dan Afyon Kocan-
tepe Üniversitesi'ne gidip gelmeye mecbur et-
mişti. Bu yorgunluğa nahip kalbi dayanama-
mıştı sonunda. Vefa, dostluk, hocalık, arka-
daşlık gibi bu zamanda az bulunur faziletler
O'nun şahsiyetinin temel taşlarıydı. Mah-
mud ül Hassan da kalbinden rahatsızlık ge-
çirdiği halde, vazifelerini hiç aksatmamış ve
dostlarıyla daha da yoğun ilgilenmeye devam
etmişti. Morg'da sabahın erken saatlerinde
Kuzey Afrikalı bir bayan doktorun ağlayarak
yanımızdan rüzgar gibi geçişi hâlâ gözlerimin
önünde. O, Bengaldeş Büyükelçisi değildi.
Adeta bütün mazlum müslüman ülkelerin bü-
yükkelçisiydi. Sofralarımızda hiç yabancılık
çekmeden oturuşu, davetlerimizi hiç kırma-
dan kabul ettiği, bir "kalenderlik" örneği idi.
O'nun da kalbi nahifti, dayanamadı.

Kalenderlik en çok sana yakıştırdı Him-
met. Biliyor musun, vefatından sonraki ilk
gün okuldan kaçtım. okula gitmek istemedim.
Garip bir duygu engelledi beni. oturup saña
du'a ettim, yâsîn okudum.

Ötede dostlar çoğalınca bu dünyanın bir
gün yabancı kalacağı muhakkak. Siz biribiri-
nizi tanıyamadınız ama ben ikinizi de tanıma
şerefine ulaştım. Mekanınız Cennet olsun.

"İnna lillah ve innâ ileyhi râciün".

(AH FUAT)

Uzun zamandır değildi tanışıklığımız.
Ama siz her zamanki güler yüzlülüğünüz ile
karşılaştırdınız beni odanıza geldiğimde. Hali-
mi hatırlımı sorar, sonra mutlaka bir latife
ederdiniz. İlle de latife.

Acı haberinizi aldığım da, bu da bir latife
diye düşündüm. Gene takılıyor bana, biraz
sonra gelerek, "nasıl kandırdım seni." diye-
cektiniz. Diyemediniz ve ben de gülemedim.
Ama eminim, şimdi; yine gülüyorsunuz bizle-

ki, benim de kalbimin diliyok; ben de ondan
hızırım.

Güzel insan, değerli bilim adamı Himmet
Biray, ömrünün baharında sevenlerini -sev-
meyeni yoktu zaten- gözyaşlarına boğarak
sonbaharın ılık bir sabahında Hakk'a doğru
koştı. Demek ki İlahî takdir öyle imiş: "Ker-
gek boldı." Güzel ruhu şâd, mekânı cennet ol-
sun.

"Hani dediğim bey crenler
Dünya benim, diyenler
Ecel aldı, yor gizledi
Fani dünya kime kaldı
Gelimli gidimli dünya
Son ucu ölümlü dünya"

Bıraktığın herşeyin emanetçisiyiz; nur
içinde yat güzel insan.

(Musa ÇİFTÇİ)

İKİ DOSTUN ARDINDAN

"Bu dünyada bir nesneye yanar içim göy-
ner öztüm

Yigit ifken ölenlere gök ekini biçmiş gibi"
(Yunus)

Mahmud ül Hassan ve Himmet Biray bi-
ribirlerini tanımıyorlardı. İkisi de bir düşünce
adamıydı. Dünyaya ve ülkelere dair çok en-
gin düşünceleri vardı. Kalenderlik, içtenlik,
dostluk her ikisinin de karakterinin en belir-
gin vasfıydı. Biri ülkesinden onbin kilometre
uzakta sürgünde bir büyükelçiydi. Mah-
mud ül Hassan'ın son üç yıldır ülkesine girişi
yasaklanmıştı. Gurbet elde etrafına Uzakdo-
ğulu, Ortadoğulu, ve Afrikalı dostlarını top-
lar, o engin tarih bilgisiyile herkesi şaşırtırca-
sını sohbet ederdi. Elçilik, onun şahsında 'so-
rumlu devlet adamı' hüviyeti kazanmıştı.
Evinde öğrencileri uğrlayan ve insanların ye-
tişmesi için her türlü fedakarlığı gösteren bir
büyükkelçiydi. O, Bu makam, gerçekten de
Onunla gerçek büyüklüğünü kazanmıştı.
Gençlerin yetişmesi ve geri kalmış ülkelerde-
ki nakûs talihin yenilmesi için bu denli uğ-
raşması, O'nun sıradan bir insan olmadığının
göstergesiydi. Tıpkı Himmet Biray gibi. Him-
met Biray'ı -tanıdığım ilk günden beri-, hep
Osmanlı'nın saflığını kaybetmemiş yigit bir
vürüğü olarak idealleştirdim. "Bir ay", nesli-
pâk-i Osmanî'nin sembolüydü. Himmet, hep

öyle kaldı. Ne birini küstürdü, ne de birine
küstü. Odasında çay üstüne sigara içerek sa-
atlerce öğrencilerinin düşüncelerini dinlerdi.
Onlara değer verir ve meselelerinin çözü-
münde yardımcı olurdu. okuttuğu, burs verdi-
ği, elinden tuttuğu öğrenci sayısı çok fazlaydı.
Meselelere hep akılcı yaklaşırdı. Hissi ve tu-
tarsız tavırları hemen tenkit eder ve konuları
hep mantık süzgecinden geçirirdi. Vefalıydı.
Arkadaşlarının en zor günlerinde bütün za-
manını onlara ayırırdı. İyi bir hocaydı. Fedakar-
lığı, onu iki yıldır Ankara'dan Afyon Kocan-
tepe Üniversitesi'ne gidip gelmeye mecbur et-
mişti. Bu yorgunluğa nahip kalbi dayanama-
mıştı sonunda. Vefa, dostluk, hocalık, arka-
daşlık gibi bu zamanda az bulunur faziletler
O'nun şahsiyetinin temel taşlarıydı. Mah-
mud ül Hassan da kalbinden rahatsızlık ge-
çirdiği halde, vazifelerini hiç aksatmamış ve
dostlarıyla daha da yoğun ilgilenmeye devam
etmişti. Morg'da sabahın erken saatlerinde
Kuzey Afrikalı bir bayan doktorun ağlayarak
yanımızdan rüzgar gibi geçişi hâlâ gözlerimin
önünde. O, Bengaldeş Büyükelçisi değildi.
Adeta bütün mazlum müslüman ülkelerin bü-
yükkelçisiydi. Sofralarımızda hiç yabancılık
çekmeden oturuşu, davetlerimizi hiç kırma-
dan kabul ettiği, bir "kalenderlik" örneği idi.
O'nun da kalbi nahifti, dayanamadı.

Kalenderlik en çok sana yakıştırdı Him-
met. Biliyor musun, vefatından sonraki ilk
gün okuldan kaçtım. okula gitmek istemedim.
Garip bir duygu engelledi beni. oturup saña
du'a ettim, yâsin okudum.

Ötede dostlar çoğalınca bu dünyanın bir
gün yabancı kalacağı muhakkak. Siz biribiri-
nizi tanıyamadınız ama ben ikinizi de tanıma
şerefine ulaştım. Mekanınız Cennet olsun.

"İnna lillah ve innâ ileyhi râciün".

(AH FUAT)

Uzun zamandır değildi tanışıklığımız.
Ama siz her zamanki güler yüzlülüğünüz ile
karşılaştırdınız beni odanıza geldiğimde. Hali-
mi hatırlımı sorar, sonra mutlaka bir latife
ederdiniz. İlle de latife.

Acı haberinizi aldığım da, bu da bir latife
diye düşündüm. Gene takılıyor bana, biraz
sonra gelerek, "nasıl kandırdım seni." diye-
cektiniz. Diyemediniz ve ben de gülemedim.
Ama eminim, şimdi; yine gülüyorsunuz bizle-